

CARTA DOMINICAL

15 DE FEBRER DE 2015

RESSÒ DE LA PARAULA

Emergència educativa I

En el si de la nostra Església hem sentit la veu, més aviat el clam, nascut en la mateixa realitat dels nostres fills, infants i joves, cridant-nos a posar tots els nostres esforços en l'educació.

Només la inconsciència ofega aquest crit. Lamentablement en els estudis sociològics, no hi figura el problema educatiu entre les preocupacions avui sentides com a més urgents per la societat. Tan sols les mirades intel·ligents s'adonen de la seva gravetat i profunditat, quan analitzen fets com la violència, la marginació juvenil, la desmotivació, el buit de la civilització europea, la fugida a fonamentalismes, l'individualisme, la manca d'ideals...

Fa quinze dies celebràvem els dos-cents anys del naixement de sant Joan Bosco. Si alguna cosa ha de quedar en nosaltres del seu testimoniatge, és aquella sensibilitat, aquella generositat, aquell "sentir com Jesucrist" que el va fer capaç de veure's totalment afectat i implicat en el repte de l'educació dels joves. ¿Qui, entre els cristians, s'atreveria a dir avui: «Això de l'educació no va amb mi, està fora de les meves possibilitats, que ho solucionin els qui poden, saben i "cobren" per fer-ho»?

En la diòcesi promovem el que anomenem "l'itinerari educatiu". Respon al compromís d'afrontar honradament una contradicció que vivim cada dia. D'una banda, constatem els problemes dels nostres joves i, especialment, la ruptura que mostren respecte de la fe i la cultura que a nosaltres ens sustenta i dóna sentit. D'una altra, mirem l'estadística corresponent a un any de vida diocesana: 3.894 nens que són batejats i se suposa que creixen en famílies cristianes, els 3.079 que passen per les nostres catequesis de Primera Comunió, els 25.769 alumnes en escoles catòliques en la Diòcesi, els 15.361 alumnes matriculats en l'assignatura de Religió de Primària i Secundària en escoles estatals, els 333 adolescents que són confirmats i els qui formen part de grups educatius

parroquials, com scouts, "esplais", moviments cristians, etc. Què passa? Estem convençuts que tot ha de ser així, tal com les dades i els fets ens mostren? ¿Creiem que som impotents enfront d'altres instàncies que realment eduquen els nostres fills, com ara la televisió, les xarxes socials, les ideologies, les polítiques, els interessos econòmics, etc.?

Fa quatre anys el papa Benet XVI felicitava la Conferència Episcopal Italiana per haver triat com a objectiu central del seu Pla d'acció per a la propera dècada "atendre l'emergència educativa". Va convidar tots a anar fins a les arrels profundes d'aquesta emergència per trobar també les respostes adequades a aquest desafiament. L'any passat la Comissió Pontifícia per a Amèrica Llatina va assumir el mateix repte, aplicat a les circumstàncies concretes d'aquell continent.

En l'àmbit escolar se succeeixen les reformes i els plans educatius dels diferents governs. Es fan anàlisis simplistes i superficials, com aquells que pretenen solucionar-ho tot amb més recursos materials o facilitant l'accés dels joves al treball. Són mesures certament bones i necessàries, però molt parcials i curtes, i a més distreuen l'atenció sobre els problemes reals.

Si ens quedéssim aquí, traïríem una dimensió essencial del nostre ser Església. L'Església és essencialment educadora i exerceix aquesta missió a la família, a la parròquia i a l'escola; també indirectament en l'àmbit de la cultura, dels mitjans de comunicació i de tota tasca evangelitzadora. Ningú no podrà restar aliè a aquest repte: el nostre amor cap als joves d'avui, i cap a les generacions futures, ens ho prohibirien.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat